

igralca, toda na skrivnem. Igralci si vedno podajejo roké, da motijo v sredi stoječega. Ko perstan dalje potuje, požete se lahko sledeči verstici:

Iz roke v roko, perstan pléš;
Če ne, kdo vgrabi te, da véš!

V kolobarji stoječa osoba mora uganjevati, v čigavej roki da je perstan. Ako ugane, stopi v kolobar tista osoba, ki je imela perstan res v roki, ter prevzame nalogo uganjevalca. Ako uganjevalec slabo sodi, plača nekoliko globe. — Mesto perstana na trakú ali nítí pošilja se lahko tudi kak denar, potem se poje:

Iz roke v roko d'narček pleš, i. t. d.

F. Stegnar.

Nekdanja lakota.

„Tonče! ti še nič ne véš, kje je prav za prav ljubi Bog domá,“ rekli so mi večkrat moj rajnki déd, ko so se z mano vred o dolgih zimskih večerih pri peči sedé grelí. „Zdaj imamo dobra leta,“ so nadaljevali, „vsega imamo hvala Bogu zadosti, da nam ni kar nič potreba stradati. A če se spominjam nekdanjih hudih letin, stopijo mi vselej solzé v oči, ker mi pridejo na misel oni žalostni časi, ko smo morali vsakdanjega kruha stradati. To so ti bili časi, da se Bogú usmili. Komaj sem vstal izza mize, in se še žlica ni bila posušila, že sem bil zopet lačen, in zopet bi bil rad poručal kako skledo žgancev, ako bi je bil imel.“

Sploh ni človeku nobena jéd teknila. Kaj je bilo prav za prav vzrok tega, še dandanes izvedeti ne morem. Mislim pa, da je nekaj k tej velikej slasti po jedi pripomoglo to, ker v teh letinah ni prav nič tečnega žita obrodilo, kakor je n. pr. turšica, ajda, pšenica itd., ampak le korun je bila edina jéd, ktera je še nekaj zdala. — Žgance smo jedli ovsene. Pa še oves ni bil ves domá pridelan, marveč kupovali smo ga, česar se še dobro spominjam, pri Novej cerkvi, kamor so ga Hrovatje na prodaj vozili. Plačevati smo ga morali drago, — silno drago. A to bi nam ne bilo še toliko prizadjalo, ker smo imeli, hvala Bogú, še precej denarja, pa oves je bil namešan z razno nesnago tako, da se je človeku gnjusilo. — Namesto solate prinesli so nam na mizo kropive, ktere so bile nekoliko z jesihom poparjene, — in dobre so morale biti. Kruha nismo imeli ne skorjice. Suhe hruške smo jedli namesto kruha. Spominjam se še dobro, ko sem gonil ovce s sosedovini pastirji pod goro tjé na „Čerin“ na pašo. Če sem kateremu ponudil rép suhe hruške, rad mi je šel na verh gôre po ovcé ter mi zopet vse na pašnik nazaj prignal. Ako je pa dobil celo hruško, zdelo se mu je boljše, nego bi mu podaril sreberno dvajsetico.

Glej! taki časi so bili nekdanj. Bog nas varuj še kedaj enakih! — To smo radi molili in Boga klicali, da bi dal kmalu boljše čase. Zató pa le priden bodi Tonče, rad moli in ne pozabi nikdar, da če nam Bog svojega blagoslova ne podeli, je ves naš trud zastonj.“

Bukovski Tone.